



„Simona Halep, numărul 1 din echipa de FedCup a României a pierdut primul meci din □ partida cu naționala Cehiei, fiind învinsă de Karolina Pliskova în trei seturi: 7-6, 4-6, 2-6.” O știre neașteptată pentru că o mare(?) campioană de tenis din România ne asigură că-i pregătită să câștige meciurile din Fed Cup împotriva cehoaicelor mai jos clasate în ierarhia (falsă, după cum s-a putut constata și de la începutul acestui an) tenisului mondial feminin.

Chiar ieri am văzut un fotoreportaj cu Simona Halep antrenându-se cu spor și încredere pentru meciurile găzduite de Sala Polivalentă din Cluj-Napoca. Simonica noastră a exersat îndelung serviciul. Poate cel de ceai sau de cafea...

Încă de pe vremea finalei de la Roland Garros împotriva rusoaicei Șarapova am scris un articol în care, într-un fel mai voalat, îmi exprimam părerea că nu-i cazul să ne grăbim să credem că-l vedem pe Ilie Năstase în variantă feminină. După un timp, în alt articol, scriam:

„Când Halep a ajuns în finală la Roland Garros anul trecut, am scris articolul „Acum ori...altădată!” N-a fost „acum” – devenit iremediabil prin trecerea timpului, „atunci”. Din păcate, sunt semne care arată că „altădată” e pe cale să devină „niciodată”.”

Se spune că dacă un român ajunge în scara de valori a lumii – indiferent de domeniu – cât mai sus, ceilalți români se agață de el pentru a-l readuce în rândul celor mulți și ne semnificativi. Nu cred că se potrivește cu orice preț strămoșeasca idee...

Mai sunt unii care, deși sunt din România – subliniere importantă peste care trec fără a o explica din nou – au declarat puține și au făcut multe în sportul românesc. Vă aduceți aminte de Ivan Patzaichin, ca să dau un exemplu din alt sport? Nu și-a schimbat antrenorul, sau canoaea. În ea, ca-n oricare canoa, se stă într-un genunchi. A tăcut, s-a antrenat și...a câștigat! Nici măcar după victorii nu s-a remarcat prin declarații. Probabil că, fiind prea preocupat de noile antrenamente, n-avea timp de discuții inutile.

România a avut mulți sportivi de mare valoare, superbe exemple de modestie, și de dăruire totală pentru țara lor. Numărul acestor uriașe valori e în vertiginoasă scădere. De aceea, când apare – sau ni se pare că apare ceva – orice declarație, orice rezultat sportiv e al nostru, al tuturor. Stau să mă gândesc dacă nu cumva domnișoara Halep face parte din categoria românilor sau a celor din România care spun că vor face autostrăzi, dar le vedem doar în planșe, sau străzi suspendate prin București, sau parc industrial și o piață de alimente modernă

„Știu că nu știu nimic, dar știu că pot ști mai mult decât știu.”

Scris de Horia Picu

Sâmbătă, 06 Februarie 2016 20:27 -

la Sighetu Marmăției.

Dacă Halep n-ar fi dat declarații care să liniștească opinia publică românească înaintea meciurilor cu cehoaicele, aș fi tăcut încă o dată, așa cum am mai făcut-o și cu alte ocazii, recunoscând prin acest fapt că înfrângerea nu-i niciodată rușinoasă și se poate întâmpla oricui. Dar siguranța afișată înaintea meciului și suita de poze făcute la antrenament, împreună cu rezultatul întâlnirii cu Pliskova, m-au determinat să reiau comentariile despre sportiva din România.

„Știu că nu știu nimic, dar știu că pot ști mai mult decât știu.”

A spus Socrate. Sigur Simona știe aceste cuvinte. Mă întreb ce-ar avea de spus dacă, printr-un exercițiu lingvistic, în celebrul text am pune în plus un singur cuvânt, NU, în două poziții diferite:

„Știu că nu știu nimic, dar

NU

știu că pot ști mai mult decât știu.”

sau

„Știu că nu știu nimic, dar știu că

NU

pot ști mai mult decât știu.”

Poate ne spune – sau mai bine să nu ne spună, dar să vedem că face: se operează la nas, la tendonul lui Ahile, schimbă antrenorul, merge la Olimpiadă unde – normal!- vrea să câștige o medalie, sau, din nefericire pentru noi și pentru ea, altădată e pe cale să devină niciodată...